

konferencen. Målet er at skabe mulighed for en bred, fortløbende og fordomsfri debat op til og under regeringskonferencen. Den debat bør tage sit udgangspunkt i de udfordringer, statsministeren og jeg har skitseret i dag.

Forhandling

Ove Fich (S):

Tak til statsministeren og udenrigsministeren for besvarelsen af forespørgslen.

Hvis Folketingets partier i stedet rettede forespørgslen til folk uden for dette hus, hvis vi spurgte i gaderne her i København eller i Tønder eller Viborg eller andre steder: Hvad ønsker man der kommer ud af samarbejdet i Europa? – så tror jeg, at vi ville få følgende svar:

Der er fire væsentlige problemer i Europa. De grupperer sig om beskæftigelse, miljø, fred og demokrati.

Jeg er enig i, at dette er de fire hovedproblemer i fremtidens europæiske samarbejde, og det er dem, vi skal koncentrere os om, for det er ved at koncentrere os om dem, vi skaber et folkeligt Europa i ordets bedste betydning.

Det første og det største af problemerne er arbejdsløsheden: 20 millioner ledige alene i EU. Godt nok går det nu langsomt den rigtige vej, men desværre falder ledigheden slet ikke i de øvrige lande, som det nu heldigvis er tilfældet i Danmark.

Kravet lyder derfor: Der må være en plan for vækst og beskæftigelse, der samtidig kan forbedre miljøet og velfærden i Europa, og det ironiske er, at denne plan findes. Det er Europa-Kommissionens hvidbog, den såkaldte Delors-plan, som indeholder denne strategi. Men det går alt for trægt med at få virkeliggjort dette. Indsatsen må øges. Det er nødvendigt, at der laves et fælles konjunkturløft. Det er muligt i Europa – hvis vi samtidig øger indsatsen – at vi kan hjælpe hinanden. Vejen går her bl.a. via mere uddannelse, mere forskning, anvendelse af ny teknologi og samtidig en fjernelse af nationale støtteordninger og en kamp mod handelshindringer, for det at opretholde forældede produktionssystemer skaber ikke fremtidens job.

Derimod går vejen ikke over en ringere standard på arbejdsmarkedet. Den konkurrence, der er mellem EU-landene og lande andre steder i verden og mellem EU-landene internt, skal ikke foregå ved, at man forringer arbejdsvilkårene. Derfor skal det lyde klart og utvetydigt: Den

sociale dimension til beskyttelse af lønmodtagerne må nu realiseres.

Løftet blev afgivet, da det indre marked skulle skabes. Løftet om den sociale dimension er endnu ikke indfriet. Det skal ske i løbet af de næste år. Der må være fælles regler, som sætter minimumsstandarder for arbejdsmiljø, tryghed i ansættelsen, medbestemmelse, beskyttelse af børn mod børnearbejde osv. De skal gælde i EU og de skal indføres i ansøgerlandene. Hvordan det konkret skal gennemføres i de enkelte lande, synes jeg vi skal overlade til landene selv. Hos os skal overenskomstsyste­met være det bærende gennemførelsesinstrument.

Ved en forespørgsel til befolkningen tror jeg også befolkningen vil svare, at det står for ringe til med miljøet. Der kan og der skal gøres mere i de enkelte lande. Men der skal også gøres mere i EU, og EU er interessant derved, at det er den eneste internationale organisation, hvor der kan laves forpligtende regler for miljøet. Maastricht-Traktaten var i den sammenhæng et skridt fremad. Vi fik indført, at der kan vedtages miljøregler med kvalificeret flertal – endog miljøafgifter, såfremt disse ikke hovedsagelig har fiskal karakter.

Dette regelsæt bør bruges fuldt ud, og jeg vil opfordre EU-Kommissionen til at afprøve regelsættets rækkevidde. Alligevel tror jeg ikke, dette regelsæt er tilstrækkeligt, for vi oplever gang på gang et sammenstød mellem miljøhensyn og andre politikområder. Dette ser vi ikke mindst på spørgsmål om det indre marked og miljøet. Den svage part har hidtil været miljøet. Det skal ændres, bl.a. fordi der jo i traktaterne står, at formålet med det indre marked også er at forbedre levevilkårene – ikke blot økonomien. Derfor skal miljøet opprioriteres.

Det må være muligt for de enkelte lande at lave stærkere miljøkrav end dem, der er gældende i det indre marked. Det betyder naturligvis, at kun de producenter, der kan leve op til de stærkeste miljøkrav, vil have adgang til det fulde indre marked, mens de producenter, der ikke klarer disse krav, vil være begrænset til et mindre indre marked. Men det vil skabe et mere dynamisk erhvervsliv, og det vil sikre miljøhensynet.

Miljøgarantien skal jeg i dag ikke bruge mange ord på. Jeg vil kun sige, at den har vist sig ikke at være, som den daværende regering postulerede i 1986. Den bør genoprettes til det, vi forventede den var. Men jeg tror ikke, vi skal bruge alt for megen tid på den, for den er i bund